

Din minunile Sfântului Columba, Apostolul Scoției

Osânditor fără teamă al păcatului și ajutor al celor răniți, întru pocăință ai primit exilul în țara îndepărtată, ținând calea strâmtă și anevoioasă a rânduiei monahicești. Aruncat-ai veșmântul dragostei peste cei căzuți și slabi. Iubitorul de cântări, te-ai bucurat de facerea lor, înălțând imnuri Ziditorului și poruncind ucenicilor tăi să țină pacea și dragostea între ei, Columba cel plin de har.

(Troparul Sfântului Columba, glasul al III-lea)

Sfântul Columba este cel care a binevestit Evanghelia picțiilor, fiind cinstit astăzi de locuitorii din Irlanda și din alte părți ale Europei. Columba s-a născut în anul 521 d.Hr., în ziua de 7 decembrie, într-o familie ce se trăgea din neam de regi. Deși a primit la botez numele de „Columba”, adică porumbel, datorită faptului că de mic copil petrecea mult timp în biserică, oamenii i-au spus „Columcille”, adică „Porumbelul Bisericii”, Sfântul fiind cunoscut până astăzi sub acest nume în Irlanda și Scoția.

A trecut la Domnul în noaptea de 9 iunie 597.

Sf. Columba,
icoană

Se păstrează numeroase povestiri despre minunile și vindecările minunate pe care le-a săvârșit, cât și despre darul prorociei, pe care îl avea cu prisosință.

Sfântul Columba avea mare dar în a-i ajuta pe cei ce se aflau în călătorii pe mare, care deseori se aflau în multe primejdii și necazuri.

De pildă, într-una din zile, în timp ce pe insulă băntuia o furtună cumplită, Columba a intrat în arhondaric, spunându-le fraților să pregătească repede o cameră și niște apă de spălat pe picioare. Toți s-au mirat, căci nu puteau să-și închipuie cine ar fi putut veni la mănăstire pe o vreme ca aceea. Însă Cuviosul le-a spus că Dumnezeu lăsase un loc liniștit în acea furtună, prin care să poată veni un rob credincios de-al Lui. Într-adevăr, înainte de lăsarea soarelui, pe insulă a ajuns Sf. Kenneth, povestindu-le mirat fraților cum a călătorit pe o mare liniștită, în timp ce vedea, la oarecare depărtare, de jur împrejur, o vijelie cumplită.

Altădată, când ședea în sihăstria sa, au venit la stareț doi dintre cei mai buni ucenici ai săi, Baithene și Columban. Amândoi veniseră pentru a cere binecuvântare de plecare pe mare, însă fiecare vroia să meargă în altă direcție. Sfântul i-a binecuvântat pe amândoi. Apoi i-a spus lui Baithene să se pregătească să plece în ziua următoare înspre miazănoapte. Într-adevăr, a doua zi vântul bătea dinspre miazăzi, și Baithene a putut

pleca liniștit. Pe la ceasul al treilea, când Baithene ajunsese la locul dorit, Sfântul l-a chemat și pe Columban, îndemnându-l să fie și el gata de plecare. Deși mirat, căci vântul era împotriva, Columban a ascultat de porunca starețului său. Și într-adevăr, de cum a intrat în corabie vântul și-a schimbat pe neașteptate direcția și i-a îngăduit să pornească spre Irlanda, astfel că amândoi au putut să ajungă cu bine unde vroiau.

În timp ce ședea cu un ucenic de-al său în chilie, Sfântul l-a întrebat pe neașteptate despre mama lui, vrând să știe dacă era o femeie credincioasă. Deși Colca, căci acesta era numele ucenicului, stăruia că mama sa fusese din totdeauna o femeie bună și evlavioasă, Cuviosul i-a poruncit să plece chiar atunci în Irlanda, pentru a o întreba îndeaproape despre un păcat mare pe care îl făcuse și pe care din rușine nu vroia să-l mărturisească. Ucenicul a făcut întocmai și, după ce a stăruit pe lângă mama sa, aceasta și-a mărturisit cu lacrimi fărădelegea. Apoi a primit canonul pe care mai dinainte i-l rânduisese Cuviosul, și l-a slăvit pe Dumnezeu că, prin Sfântul Său, nu o lăsase să plece în veșnicie cu un păcat nepovedit.

(Viața Sf. Columba)